

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

690

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-

-Beroš i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg, na temelju generalne punomoći broj Su-511/2013, zastupa Irena Brezovečki, dipl. iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, R. F. Mihanovića 8, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Vođinci, Josipa Jurja Strossmayera 198, koju zastupaju opunomoćenici Miro Glavaš i Hrvoje Šutalo, odvjetnici Zajedničkog odvjetničkog ureda Glavaš & Šutalo, Vinkovci, Duga ulica 10, radi inspekcijskog nadzora, na sjednici vijeća održanoj 9. veljače 2017.

presudio je

Tužbeni zahtjev se usvaja i sudi:

Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/133, urbroj: 376-10/KT-16-8 (HP) od 26. rujna 2016.

Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, u postupku po službenoj dužnosti, inspektor elektroničkih komunikacija utvrđuje da je tužitelj infrastrukturni operator i da posjeduje izgrađenu elektroničko-komunikacijsku mrežu, elektroničko-komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na administrativnom području Općine Vođinci, ovdje zainteresirane osobe (točka 1. izreke), te tužitelju nalaže da u roku od 8 (osam) dana od dana zaprimanja tog rješenja dostavi tuženiku izrijekom navedene podatke (točka 2. i 3. izreke), uz upozorenje da će inspektor izreći odgovornoj osobi izvršenika novčanu kaznu od 50.000,00 kn ukoliko ne izvrši naloženo u ostavljenom roku, odnosno u slučaju daljnjeg neizvršenja obveze da će se izreći nova novčana kazna u dvostrukom iznosu.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka te pogrešne primjene materijalnog prava.

Nastavno u tužbi iscrpno obrazlaže razloge zbog kojih to rješenje smatra nezakonitim te u bitnom ističe da iako je tuženik dana 29. ožujka 2016. zaprimio zahtjev zainteresirane osobe za utvrđivanjem tužitelja kao infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, a sve u smislu članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine« 152/11. i 151/14. – nadalje u tekstu: Pravilnik) te bi ishod ovog postupka pred tuženikom trebao biti izdavanje tužitelju, kao infrastrukturnom operatoru, potvrde o pravu puta za predmetne nekretnine, odnosno isplata naknade za pravo puta zainteresiranoj osobi na nekretninama na kojima tužitelj ima postavljenu svoju infrastrukturnu i drugu opremu, da na temelju takvog zahtjeva tuženik provodi postupak inspekcijskog nadzora po službenoj dužnosti u čemu nalazi povredu pravila postupka. Također dodaje da se tužitelju rješenjem nalaže niz obveza a potom po službenoj dužnosti i donosi osporeno rješenja kojim se tužitelja utvrđuje infrastrukturnim operatorom te ponovno nalaže, pod prijetnjom izricanja novčane kazne odgovornoj osobi, dostavu opisanih podataka, odnosno dostavu pobliže navedene dokumentacije.

Dakle, iako je postojao zahtjev stranke i to zainteresirane osobe podnesene tuženiku za reguliranje odnosa s tužiteljem glede utvrđivanja infrastrukturnog operatora, osporeno rješenje je doneseno po službenoj dužnosti, u čemu tužitelj nalazi bitnu povredu odredaba upravnog postupka te se s tim u vezi poziva na odredbe članka 40. i 42. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09.) uz daljnji zaključak da je tuženik ovlašten pokrenuti postupak po službenoj dužnosti isključivo kada je to propisano zakonom te kada je nužno radi zaštite javnog interesa, što da ovdje nije slučaj.

Dodaje s tim u vezi da se postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanje potvrde o pravu puta i odlučivanje o nekom novčanom potraživanju ne bi smjelo izjednačiti sa zaštitom javnog interesa, što tuženik čini zbog preširokog tumačenja granica svoje nadležnosti, te da pravo puta tužitelj stječe temeljem zakona i ono djeluje erga omnes što znači da ga je svatko dužan poštovati i nitko ne smije protupravno zadirati i ometati izvršenje tog prava temeljem čega konačno zaključuje da nije postojala osnova za donošenjem rješenja po službenoj dužnosti.

Također tužitelj smatra da su osporenim rješenjem povrijeđene i odredbe članka 98. stavka 3. i 5. Zakona o općem upravnom postupku, jer ostaje nepoznato što je sve točno predmet postupka, kao i osnove i cilj postupka, odnosno što je upravna stvar, pri čemu i stiče kako se inspekcijski nadzor ne bi mogao odnositi na situacije u kojima uopće nije proveden postupak izdavanje potvrde o pravu puta, jer se u postupku ne može ispitati ispunjavanje obveza koje nisu prethodno niti određene. Stoga da iz sadržaja osporenog rješenja nije uopće jasno da li se nad tužiteljem provodi postupak inspekcijskog nadzora ili je riječ o upravnom postupku u kojem pred tuženikom sudjeluju dvije stranke s protivnim interesima, što je suprotno odredbama Zakona o općem upravnom postupku. Uz to dodaje da mu je s time u vezi onemogućeno da se izjasni u svezi bitnih činjenica i okolnosti u čemu nalazi i povredu odredbe članka 17. stavka 5. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14. – nadalje u tekstu: ZEK). Pogrešnu primjenu materijalnog prava tužitelj nalazi u tome što inspektor elektroničkih komunikacija tuženika nije bio nadležan za donošenje osporenog rješenja na naprijed opisani način, te dodaje da je prethodno trebalo tužitelja obavijestiti o pokretanju postupka inspekcijskog nadzora te o postojanju zapisnika o inspekcijskom nadzoru s čime međutim tužitelj nije uopće upoznat. Također se poziva i na druge razloge u kojima nalazi postupanje protivno članku 17. stavku 5. ZEK-a sukladno kojem je tužitelju kao stranci u postupku trebalo omogućiti da se očituje o svim bitnim činjenicama uključujući i dostavu potrebne dokumentacije te da predloži dokaze za koje smatra da su od značaja za donošenje pravilne i zakonite odluke.

Nastavno u tužbi tužitelj iscrpno iznosi i druge razloge kojima ukazuje na pogrešnu primjenu materijalnog prava, osobito u dijelu rješenja kojim tužitelj obvezuje tužitelja na dostavu podataka ne samo za nekretnine koje su u vlasništvu/pod upravom zainteresirane osobe, već i za ona opća dobra koja su u naravi pod upravom zainteresirane osobe, što je smatra protivno zakonu, te takva obveza podrazumijeva i značajna novčana sredstva u svrhu angažiranja geodeta koji trebaju obraditi sve čestice na području Općine Vođinci. Uz to dodaje tužitelj da mu se rješenjem tuženika nalažu obveze koje nisu niti određene a niti potpuno jasne da bi tužitelj mogao po njima postupiti a koje u prilog toj tvrdnji pobliže obrazlaže u točki VII. tužbe.

S obzirom na naprijed izloženo, tužitelj predlaže ovom Sudu da zahtjev usvoji i osporeno rješenje poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu smatra tužbene navode neosnovanim pri čemu se osvrće posebno na navod tužitelja da je premda točno da je postojao zahtjev stranke, ovdje zainteresirane osobe, inspektor donio rješenje po službenoj dužnosti pri čemu međutim tužitelj zaboravlja istaknuti bitnu okolnost da je sukladno odredbama ZEK-a, propisan način postavljanja i korištenja elektroničke komunikacijske mreže i pružanje elektroničkih komunikacijskih usluga na način da moraju biti udovoljeni svi uvjeti sigurnosti uporabe mreže, cjelovitosti i međusobnog djelovanja elektroničkih komunikacijskih usluga, pa se s tim u vezi poziva i na odredbu članka 112. stavka 1. točke 8. ZEK-a. To pojašnjava znači da u konkretnom slučaju je inspektor temeljem zahtjeva zainteresirane osobe, a sukladno svojim ovlaštenjima, utvrdio da tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku mrežu i elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na administrativnom području zainteresirane osobe, pa obzirom se radi o infrastrukturnom operatoru koji raspolaže podacima o vlastitoj infrastrukturi, to je osporenim rješenjem po službenoj dužnosti naložio dostavu podataka koji su neophodni kako bi se zahtjev zainteresirane osobe riješio i reguliralo korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta. Sve to u cilju uspostavljanja uvjeta sigurne uporabe mreže, cjelovitosti mreže i međusobnog djelovanja elektroničkih komunikacijskih usluga na dobrobit krajnjih korisnika usluga.

Uz to tuženik dodaje da se ovdje radi o rješenju koje je procesno pravne naravi, pa nije bilo potrebe provođenja ispitnog postupka, jer je u ovlasti inspektora zahtijevati od tužitelja dostavu svih potrebnih podataka i obavijesti, kao i obavljanje svih drugih radnji koje ocijeni potrebnim u vezi korištenja infrastrukture i sigurnosti mreže. Konačno iznoseći i druge razloge zbog kojih smatra navode tužitelja neosnovanim, tuženik predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu, Općina Vođinci, u odgovoru na tužbu u cijelosti se protivi tužbi, tužbenom zahtjevu i navedenim činjenicama u istoj. Poziva se na Stručno mišljenje HAKOM-a od 26. kolovoza 2016. za plaćanje naknade za pravo puta na nekretninama pod upravom jedinica lokalne samouprave, te na rad suca Vrhovnog suda RH, dr. sc. Jadranka Juga (»pravni status općih dobara«) a iz kojih, u bitnom, proizlazi da su nerazvrstane ceste i ostale javne površine opće dobro o kojima skrbi i kojima samostalno upravlja jedinica lokalne samouprave te je stoga i aktivno legitimirana za njihovu zaštitu. Smatra da tužitelj podnošenjem tužbe odugovlači donošenje potvrde o pravu puta i izbjegava plaćanje naknade za korištenje općeg dobra i nekretnina u vlasništvu i pod upravljanjem zainteresirane osobe. Ujedno potražuje naknadu troška za sastav odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev je osnovan.